

Loslaten

Maurits van Rees

18 september 2013

Het loslaatelixer dat me moet helpen om Rachel te vergeten, smaakt zoeter dan ik verwacht. Een gloed verspreidt zich door mijn buik en alle besef van tijd vloeit weg als ik mijn ogen sluit.

Enigma neemt de beker van mijn lippen en gaat verder met haar ritueel. ‘Zet je rechtervoet in de bak met aarde en je linkervoet in de bak met water, de elementen van vruchtbaarheid. Leg je linkerhand op de ventilator en houd je rechterhand boven de kaars, wind en vuur, de elementen van verandering. Vruchtbare voeten tegenover veranderende handen.’

Enigma masseert mijn schouders, terwijl ze iets prevelt. Ze blaast in mijn linker oor en plaatst een warme hand op mijn rechter-. Ze woelt aarde over mijn rechtervoet en wrijft water over mijn linker-. Ze raakt mijn beide slapen aan en kust mijn beide wangen, mijn neus en mijn voorhoofd.

Verhit knipper ik met mijn ogen. Is dit een normaal onderdeel van het loslaatritueel? Ik kijk Enigma aan, maar zij heeft haar ogen gesloten. In plaats van haar lange, donkergroene priesteresgewaad draagt ze ineens een luchtige, witte zomerjurk. Dat verwacht me.

Ze staat voorover gebogen en mijn blik dwaalt af naar beneden, waar een duinlandschap me naar binnen trekt. Een ketting met een felrood, doorzichtig hart hangt ervoor, als eenzame, halfslachtige wachter. Een friszoete parfumeur stijgt op van haar huid en kringelt in mijn neusgaten.

Mijn buik tintelt. Is dat de vergeetdrank die zijn werk doet? Regina ben ik op het moment even kwijt. Rachel bedoel ik. Ik heb nu alleen aandacht voor Enigma. Is dat hoe het ritueel werkt? Het is verwarrend, maar ook zo verrukkend dat ik mijn ogen niet los kan rukken. Haar rondingen bollen mee met de getijdenbeweging van haar ademhaling.

Een hand duwt zachtjes mijn kin omhoog en met enige vertraging volgen mijn ogen. Ze ziet dat ik heb gezien en ik kleur zo rood als het hart aan haar ketting. Moet ik mijn verontschuldigen aanbieden? Voor ik dat zou kunnen doen, vangen haar lippen de mijne.

Het loslaatelixer geldt niet voor mijn ogen. Die zijn vastgeplakt aan die van Enigma. Zoals mijn handen nu haar taille vasthouden, zo houdt zij mij gevangen. Ik heb geen keus dan haar aanstaren, strelen, zoenen. Wat ik met... dingen had willen delen, deel ik met Enigma. Zij neemt het van mij en ik protesteer niet: ik ben van haar.

Als ik haar flat verlaat, weet ik niet hoe ver ik ben gegaan, hoe ver zij me heeft geleid. Verleid. Mijn gedachten zijn warrig, alsof een kat met een bolletje wol heeft gespeeld. Mijn lichaam voelt warm aan en ik ril alsof ik koorts heb. Ik denk constant aan Enigma.

Wat een middag! Het vergeten lukt voorlopig, maar mijn aandacht voor Rachel is vervangen door fascinatie voor Enigma. Het zal erbij horen en tijdelijk zijn, maar ze had me mogen waarschuwen. Ik lijk wel verliefd. Wat zat er in dat zoete drankje?

Enigma blijft de rest van de dag in mijn gedachten. Ook 's nachts laat ze me niet los. Ik fiets door de mist en zie haar in de verte. Haar witte jurk dwarrelt door de lucht, waait tegen mijn gezicht en beneemt me de adem. Ik worstel me los, vind haar plots tegenover me en nu beneemt zij me de adem.

Ik word midden in de nacht wakker en sla het raam open. Het is daadwerkelijk mistig buiten, maar de koude lucht doet me goed. Wind staat voor verandering, toch? Ik trek mijn kleren aan en ga een blokje om. Hierna val ik als een blok in slaap en vergeet van haar te dromen.

's Ochtends stap ik onder de douche, onder het vruchtbare water. Ik wrijf doucheschuim over mijn huid en in mijn beleving doet Enigma dit. Ze drukt haar lichaam tegen mijn rug en ik voel haar armen over mijn borst glijden. Het is prettig en tegelijk eng, zo echt voelt het. Het gevoel van haar aanraking gaat pas weg als ik mijn badjas om doe.

Als ik in de tram zit, denk ik haar te zien, drie plaatsen voor me. Ik kan naar niemand anders meer kijken, maar durf niet op haar af te stappen. De conducteur komt naast me staan en ik weet met moeite mijn kaartje te vinden. De vrouw staat op en draait zich naar me om voor ze uitstapt. Ze is het niet.

Ik loop langs een kledingzaak en werp een blik naar binnen. Een van de etalagepoppen heeft net zulk zwart haar als Enigma en hetzelfde witte jurkje. Ineens wenkt ze me en geeft een knipoog. Ik schrik en ze staat weer stokstijf stil zoals eerst. Ik moet het me verbeeld hebben en loop snel door.

De incidenten stapelen zich op. Ze lonkt naar me vanaf de omslag van een boek en vanuit de reclame in een bushokje. In elke vrouw die me aankijkt herken ik haar ogen, haar of kleding. Zelfs de wolken hebben haar vormen. Thuis verwacht ik haar achter elke deur die ik open. De deurbel gaat en ik ben teleurgesteld dat het de postbode is.

Elke minuut die ik 's nachts droom, ben ik bij haar. Mijn leven bestaat uit Enigma, Enigma en Enigma. Ik bel de volgende dag bij haar aan, maar ze is er niet of doet niet open. Weet ze wel wat ze me aan doet door er niet te zijn? Ik ben bijna radeloos. Ik wil tegelijk wel en niet bij haar zijn.

Wat heeft ze met me gedaan gisteren? Of was het eergisteren? Ik wilde Rachel vergeten, maar nu ben ik geobsedeerd door Enigma. Als ik voor haar alleen een klant ben waaraan ze geld verdient, ben ik er dan iets mee opgeschoten? Dan ruil ik de ene meid die niets met me wil in tegen de andere.

Wacht, niet aan Rachel denken. Daar was het juist om begonnen. Laat ik nu doorzetten. Enigma wil me tenminste, dat liet ze toch duidelijk merken? Die zoen was niet professioneel, toch?

Ik bel nog een keer aan en nu doet ze wel open, gekleed in haar priesteresgewaad. Ze kijkt me eerst koel aan, maar zet dan een glimlach op en nodigt me uit binnen te komen.

‘Heb je nog aan haar gedacht?’ vraagt ze.

‘Een beetje, maar ik heb veel meer aan jou gedacht, zoveel zelfs dat ik me afvraag of het niet averechts werkt. Ik kan jou niet uit mijn gedachten krijgen.’

Ze reageert kalm. ‘Dat is normaal in deze fase. Door de loslaatdrank kan je je niet op haar concentreren, maar je verlangens zijn er nog en die richten zich op de dichtstbijzijnde persoon. Dat ben ik nu, maar er komt vanzelf ruimte voor iemand anders. Dat wil je toch? Wacht, ik heb de loslaatdrank hier staan. Neem een slok.’

Ik pak de beker en neem een paar flinke teugen. Ik word warm van binnen en een beetje draaierig, dus ik ga zitten. Enigma strijkt over mijn voor-

hoofd en geeft me een lange zoen. Ze draagt een witte jurk, of verbeeld ik me dit alles? Ze brengt me het hoofd op hol.

Ik struikel haar appartement uit, blind voor de wereld. Ik weet mijn huis te bereiken en zet een pot sterke koffie. Enigma zit naast me op de bank, loopt aan de overkant over de stoep, staart me aan vanuit de spiegel. Rachel ontglipt me, en dat is goed, maar ook de werkelijkheid verdwijnt in de mist van mijn hoofd, samen met mijn gezonde verstand.

Ik vlucht naar buiten voor een wandeling. Bijna loop ik opnieuw in de richting van Enigma's huis, maar ik houd me in. Desondanks zie ik haar achter elke boom, op elke voorbijrijdende fiets en op het bankje waar ik nu voorbijloop.

‘Hoi Thomas,’ zegt ze, maar het is niet de stem van Enigma.

Ik draai me naar haar toe. Het beeld van Enigma vervaagt en loopt over in dat van Rachel.

Ik knipper met mijn ogen en weet ternauwernood te voorkomen dat mijn mond open zakt.

Rachel zwaait langzaam naar me, zoals je zwaait om de aandacht te krijgen van iemand die dwars door je heen kijkt, met de gedachten ergens anders.

Ik stap voorzichtig op haar af en ga naast haar zitten, aan het uiteinde van het bankje.

‘Thomas, je moet niet op mijn lip gaan zitten, maar ik ga je echt niet aanklagen of je nooit meer aankijken als je binnen een straal van twee meter van me komt. Je hoeft niet tussen uitersten te kiezen.’ Ze klopt op de plaats tussen ons in.

Ik schuif een stukje op en pak in een opwelling haar hand vast. Ik voel haar verstijven en laat los.

‘Sorry, ik moest even zeker weten dat je echt was.’

Ongerustheid kruipt over haar gezicht. ‘Gaat het wel goed met je?’

Ik schud mijn hoofd. Ik ging naar Enigma om Rachel te vergeten en het ziet ernaar uit dat ik de rollen nu om moet draaien.

Rachel wacht geduldig af.

Hoe kan ik dit aan haar uitleggen? ‘Ik ben geobsedeerd geraakt door iemand, een vrouw. Ik denk ongezond vaak aan haar en denk haar overal te

zien.’ Ik zucht. ‘Dit is geen goed onderwerp om met jou te bespreken, gezien ons verleden.’

Rachel blijft kalm. ‘Nee, dat klopt. Maar misschien moet je met haar leren omgaan zoals je dat met mij hebt geleerd. Aan de ene kant weet je dat ik geen druk van je wil ervaren, dus je dringt je niet meer aan me op. Aan de andere kant vlucht je niet weg voor mij en kunnen we normaal contact hebben. Misschien kan je ook met haar een soort gulden middenweg vinden.’ Ze aarzelt. ‘Ik moet ervandoor. Red jij je?’

Ik knik en Rachel loopt weg. Haar woorden banen hun weg in mijn gedachten en beginnen daar alle sporen van Enigma uit te wissen. De schimmen, kunstmatig geplant door een als loslaatdrank verkochte liefdesdrank, zoals ik begin te vermoeden, vervagen bij het contact met hun aartsvijand.

Mijn obsessie met Enigma zal hopelijk helemaal weg zijn zodra de liefdesdrank is uitgewerkt. Rachel zal langer in mijn gedachten blijven en daar misschien nooit weg gaan, besef ik nu. Het is niet erg. Ik moet niet geobsedeerd zijn door haar, maar haar ook niet compleet proberen te vergeten door magische elixers of grote hoeveelheden alcohol. Ik mag normaal met haar omgaan, zonder van de wijs te raken als dat een keer moeite kost. Gevoelens en gedachten zijn geen ziekte die je moet genezen of met antibiotica moet onderdrukken.

Ik loop naar huis en meen nog één keer uit een ooghoek Enigma te zien. Ze glimlacht.